

Inhoud

EEN

- Oostenwind 11
Bij Phil en Joanna 1: 60/40 28
Naar bed met John Updike 43
Bij Phil en Joanna 2: marmelade 60
Tuinwereld 74
Bij Phil en Joanna 3: kijk, zonder handen 94
Verboden te betreden 109
Bij Phil en Joanna 4: één op de vijf 123
Huwelijkslijnen 138

TWEE

- De portrettist 149
Samenspanning 164
Harmonie 178
Carcassonne 207
Polsslslag 219

Oostenwind

In november was er een rij houten strandhuisjes, de verlaag bolgeblazen en afgebladderd door de harde oostenwind, tot de grond toe afgebrand. De brandweer moest van twintig kilometer ver komen en kon tegen de tijd dat ze er aankwam niets meer uitrichten. VANDALEN HOUDEN HUIS, oordeelde de plaatselijke krant, hoewel er nooit een schuldige gevonden werd. Een architect uit een chiquere kustplaats zei tegen de regionale televisie dat de huisjes tot het maatschappelijk erfgoed van het stadje behoorden en moesten worden herbouwd. De gemeenteraad had aangekondigd alle mogelijkheden in ogenschouw te zullen nemen, maar sindsdien niets meer gedaan.

Vernon was pas een paar maanden eerder in het stadje komen wonen en had geen enkele affiniteit met de strandhuisjes. Wel vond hij dat hun verdwijning het uitzicht vanuit The Right Plaice, waar hij zo nu en dan lunchte, verbeterd had. Vanaf een tafeltje bij het raam keek hij nu over een strook beton uit op een vochtig kiezelstrand, een verveelde lucht en een lusteloze zee. Dat was de oostkust: je had er maandenlang af en toe rotweer en heel vaak geen weer. Dat vond hij prima: hij was hiernaartoe verhuisd om geen weer te hebben in zijn leven.

‘U bent klaar?’

Hij keek niet op naar de serveerster. ‘Helemaal vanuit de Oeral,’ zei hij, nog steeds naar de uitgestrekte, vlakke zee starend.

‘Pardon?’

‘Er is niets tussen hier en de Oeral. Daar komt de wind vandaan. Niets om hem tegen te houden. Dwars door al die landen heen.’ Zo koud dat je ballen er afvriezen, zou hij er in andere omstandigheden misschien aan hebben toegevoegd.

‘Ural,’ herhaalde ze. Toen hij het accent hoorde, keek hij op. Een breed gezicht, twee kleuren haar, gedrongen postuur en niet bezig een serveerstersnummertje op te voeren in de hoop op een grotere fooi. Moest er zo een uit Oost-Europa zijn die je tegenwoordig overal tegenkwam. Bouwvak, horeca, fruitpluk. Kwamen met bussen en bestelbusjes hiernaartoe, woonden in konijnenhokken, verdienden een grijpstuiver. Sommigen bleven, sommigen gingen weer terug. Het zou Vernon een zorg zijn. Dat had hij tegenwoordig vaker wel dan niet: dat het hem een zorg zou zijn.

‘Komt u er uit zo een?’

‘Zo een?’

‘Een van die landen. Tussen hier en de Oeral.’

‘Ural. Ja, misschien.’

Dat was een raar antwoord, dacht hij. Of misschien was ze niet zo sterk in aardrijkskunde.

‘Zin om te zwemmen?’

‘Zwemmen?’

‘Ja, u weet wel. Zwemmen. Plons plons, vrije slag, schoolslag.’

‘Niet zwemmen.’

‘Prima,’ zei hij. Hij had het toch niet gemeend. ‘De rekening, graag.’

Terwijl hij wachtte, keek hij weer over het beton naar het vochtige kiezelstrand. Er was onlangs een strandhuisje verkocht voor twintig mille. Of was het dertig? Ergens aan de zuidkust. Almaar stijgende huizenprijzen, de markt die doldraaide: dat schreven de kranten. Niet dat het voor dit deel van het land opging, of voor het onroerend goed waar hij in deed. Hier was de

bodem van de markt al lang geleden bereikt, de grafieklijn zo horizontaal als de zee. Oude mensen gingen dood, je verkocht hun flats en huizen aan mensen die er op hun beurt oud in zouden worden en dan doodgingen. Dat was hoofdzakelijk zijn handel. Het stadje was niet in trek, nooit geweest: Londenaren reden de A12 verder af naar iets in een duurdere prijsklasse. Vond hij prima. Hij had tot aan de scheiding zijn hele leven in Londen gewoond. Nu had hij een rustige baan, een huurflat, en om het weekend de kinderen. Als ze ouder werden, zouden ze voor dit stadje waarschijnlijk hun neus ophalen en de kleine snob gaan uithangen. Maar voorlopig vonden ze het nog leuk aan zee, met kiezels keilen, frietjes eten.

Toen ze de rekening bracht, zei hij: 'We zouden er samen vandoor kunnen gaan en in een strandhuisje gaan wonen.'

'Ik denk niet,' antwoordde ze, haar hoofd schuddend, alsof ze ervan uitging dat hij het meende. Ach ja, het Engelse gevoel voor humor, duurt even tot mensen eraan gewend zijn.

Hij had wat zaken te regelen met een paar verhuurobjecten – andere huurders, onderhoudswerkzaamheden, vochtproblemen – en daarna een verkoop verderop aan de kust, dus zat hij pas een paar weken later weer in The Right Plaice. Hij at zijn schelvis met champignons en las de krant. Een stadje in Lincolnshire was door het grote aantal immigranten opeens voor de helft Pools geworden. Er gingen op zondag tegenwoordig meer katholieken naar de kerk dan anglicanen, stond er, met al die Oost-Europeanen. Het zou hem een zorg zijn. Hij mocht de Polen die hij ontmoet had eigenlijk wel – metselaars, stukadoors, elektriciens. Harde werkers, goed opgeleid, deden wat ze zeiden, degelijk. Het werd hoog tijd dat de Britse bouwwereld eens een flinke schop onder zijn kont kreeg, vond Vernon.

De zon scheen die dag, laag boven de zee, heel hinderlijk voor zijn ogen. Eind maart, en zelfs aan dit deel van de kust werd de lente al zichtbaar.

‘Nog steeds niet zwemmen?’ vroeg hij toen ze de rekening bracht.

‘O nee. Niet zwemmen.’

‘Ik denk zomaar dat je een Poolse bent.’

‘Ik heet Andrea,’ antwoordde ze.

‘Niet dat het me iets uitmaakt of je wel of geen Poolse bent.’

‘Mij maakt ook niet uit.’

Het punt was dat hij nooit zo goed was geweest in flirten; hij zei nooit echt de goede dingen. En sinds de scheiding was hij er nog slechter in geworden, als dat al mogelijk was, omdat zijn hart er niet in lag. Waar lag zijn hart dan wel in? Vraag voor een andere keer. Huidige onderwerp: flirten. Hij kende de blik in de ogen van een vrouw als je het niet goed deed maar al te goed. Wat is dat er voor een, zei die blik. Nou ja, er waren er twee voor nodig om te flirten. En misschien werd hij er ook wel te oud voor. Zevenendertig, vader van twee kinderen, Gary (8) en Melanie (5). Zo zou het in de krant staan als hij op een goede dag ergens aanspoelde.

‘Ik ben makelaar,’ zei hij. Dat was er ook zo een die het flirten vaak bemoeilijkte.

‘Wat is dat?’

‘Ik verkoop huizen. En flats. En we doen verhuur. Kamers, flats, huizen.’

‘Is het leuk?’

‘Het is werk.’

‘Wij moet allemaal werk hebben.’

Hij dacht opeens: nee, jij kunt ook niet flirten. Misschien kun je het in je eigen taal, maar in het Engels kun je het niet, dus we staan gelijk. Hij dacht ook: ze ziet er stevig uit. Misschien heb ik behoefte aan een stevig iemand. Ze zou zo te zien van mijn leeftijd kunnen zijn. Niet dat het hem een zorg zou zijn. Hij ging haar toch niet mee uit vragen.

Hij vroeg haar mee uit. Er was in dit stadje niet veel keus in 'uit'. Eén bioscoop, een paar cafés en de twee andere restaurants waar zij niet werkte. Afgezien daarvan was er een bingoavond voor de oude mensen wier flats hij zou verkopen als ze eenmaal dood waren, en een club waar een stuk of wat halfslachtige gothics rondhingen. Jongeren reden op vrijdagavond naar Colchester en kochten daar genoeg drugs om het weekend mee door te komen. Geen wonder dat ze die strandhuisjes hadden platgebrand.

Hij vond haar in het begin leuk om wat ze niet was. Ze was niet flirterig, ze was niet babbelziek, ze was niet opdringerig. Ze vond het niet erg dat hij makelaar was, ook niet dat hij gescheiden was en twee kinderen had. Andere vrouwen hadden even gekeken en nee gezegd. Hij nam aan dat vrouwen eerder op mannen vielen die nog getrouwd waren, hoe ellendig hun huwelijk ook was, dan op mannen die erna de draad weer oppakten. Niet verrassend eigenlijk. Maar Andrea vond dat allemaal niet erg. Stelde weinig vragen. Gaf er trouwens ook weinig antwoord op. De eerste keer dat ze elkaar kusten, dacht hij erover haar nog eens te vragen of ze echt uit Polen kwam, maar vervolgens vergat hij het.

Hij stelde voor om naar zijn huis te gaan, maar ze weigerde. Ze zei dat ze de volgende keer mee zou gaan. Hij zat een paar dagen in spanning omdat hij zich afvroeg hoe het zou zijn om na zo'n lange tijd met iemand anders naar bed te gaan. Hij reed naar een plaatsje vijfentwintig kilometer verderop, waar niemand hem kende, om condooms te kopen. Niet dat hij zich schaamde of geneerde; hij wilde gewoon niet dat iemand wist, of raadde waar hij mee bezig was.

'Dit is een mooie flat.'

'Tja, waar blijven we als een makelaar zelf geen fatsoenlijke flat zou weten te vinden?'

Ze had een weekendtas bij zich; ze kleepte zich uit in de badkamer en kwam terug in een nachthemd. Ze klommen in bed

en hij deed het licht uit. Ze leek hem erg gespannen. Hij leek zichzelf ook erg gespannen.

‘We kunnen ook alleen knuffelen,’ stelde hij voor.

‘Wat is knuffelen?’

Hij deed het voor.

‘Dus knuffelen is niet neuken?’

‘Nee, knuffelen is niet neuken.’

‘Oké, knuffelen.’

Daarna ontspanden ze zich, en ze viel al snel in slaap.

De keer daarop maakte hij zichzelf, na wat gezoen, weer vertrouwd met de worsteling van het condoom met glijmiddel. Hij wist dat het de bedoeling was dat hij het afrolde, maar in plaats daarvan probeerde hij het als een sok aan te trekken, lukraak aan de rand rukkend. Dat hij het in het donker deed hielp ook niet erg. Maar ze zei niets, kuchte ook niet afkeurend, en uiteindelijk draaide hij zich naar haar toe. Ze trok haar nachthemd op en hij klom op haar. Zijn gedachten waren half vervuld van begeerte en neuken, en half leeg, alsof ze zich afvroegen wat hij van plan was. Hij dacht die eerste keer niet al te veel aan haar. Het was een kwestie van jezelf bedienen. Later kon je de ander bedienen.

‘Was het oké?’ zei hij na een tijdje.

‘Ja, was oké.’

Vernon lachte in het donker.

‘Lach je me uit? Was niet oké voor jou?’

‘Andrea,’ zei hij, ‘alles is oké. Niemand lacht je uit. Ik laat jou door niemand uitlachen.’ Terwijl ze sliep, dacht hij: we beginnen allebei opnieuw. Ik weet niet wat ze allemaal heeft meegeemaakt, maar misschien beginnen we allebei vanuit eenzelfde soort dieptepunt opnieuw, en dat is oké. Alles is oké.

De keer daarna was ze ontspannener, en omknelde hem hard met haar benen. Hij kon niet zeggen of ze klaarkwam of niet.

‘Goh, wat ben jij sterk,’ zei hij na afloop.

‘Is sterk slecht?’

‘Nee, nee. Helemaal niet. Sterk is goed.’

Maar de keer daarna merkte hij dat ze hem niet meer zo hard omknelde. Ze vond het ook niet zo lekker als hij met haar borsten speelde. Nee, dat was niet eerlijk. Het leek haar niet uit te maken of hij het nu wel of niet deed. Of liever gezegd, als hij het graag wilde was het goed, maar het was voor hem, niet voor haar. Zo begreep hij het in elk geval. En wie zei dat je in de eerste week overal over moest praten?

Hij was blij dat ze geen van tweeën goed in flirten waren: het was een soort teleurstelling. Hoewel Andrea nooit anders dan eerlijk tegen hem was. Ze praatte niet veel, maar wat ze zei, dat deed ze. Ze ontmoette hem altijd waar en wanneer hij vroeg, stond er onveranderlijk, naar hem uitkijkend, een haarlok uit haar ogen vegend, haar tas steviger vasthoudend dan in dit stadje nodig was.

‘Je bent zo degelijk als een Poolse bouwvakker,’ zei hij op een dag tegen haar.

‘Is dat goed?’

‘Dat is heel goed.’

‘Is Engelse uitdrukking?’

‘Nu wel.’

Ze vroeg hem haar Engels te verbeteren als ze een fout maakte. Hij liet haar ‘Ik denk het niet’ zeggen in plaats van ‘Ik denk niet’; maar eigenlijk vond hij de manier waarop zij praatte leuker. Hij begreep haar altijd, en de bewoordingen die niet helemaal klopten leken altijd bij haar te horen. Misschien wilde hij wel niet dat ze als een Engelse praatte voor het geval ze zich ook als een Engelse ging gedragen – nu ja, als een bepaalde Engelse in het bijzonder. En trouwens, hij wilde niet de schoolmeester uithangen.

In bed was het hetzelfde. Dingen zijn zoals ze zijn, hield hij zichzelf voor. Als ze altijd een nachthemd droeg, was dat misschien wel iets katholieks – niet dat ze ooit iets over kerkbezoek zei. Als hij haar vroeg dingen met hem te doen, dan deed ze die,

en leek ze er ook van te genieten; maar ze vroeg hem niet op zijn beurt dingen met haar te doen – leek zijn hand daarbeneden niet eens zo prettig te vinden. Maar dat stoorde hem niet; ze mocht zijn wie ze was.

Ze vroeg hem nooit mee naar binnen. Als hij haar afzette, trippelde ze het betonnen pad al op voordat hij de handrem had aangetrokken; als hij haar ophaalde, stond ze al buiten te wachten. In het begin was dat prima, toen begon het een beetje raar te worden, dus vroeg hij eens te mogen zien waar ze woonde, heel even maar, zodat hij zich kon voorstellen waar ze was als ze niet bij hem was. Ze gingen het huis binnen – jaren dertig, grindpleister, gedeelde voorzieningen, metalen raamkozijnen vol met roest – en ze deed haar deur voor hem open. Met zijn professionele blik registreerde hij de afmetingen, de meubilering en de vermoedelijke huurwaarde; met zijn minnaarsblik een kleine toilettafel met foto's in plastic lijstjes en een afbeelding van de Heilige Maagd. Hij zag een eenpersoonsbed, piepklein gootsteentje, prutsding van een magnetron, klein tv'tje en kleren op hangertjes die wankel aan de bagetlijst waren opgehangen. Hij voelde iets van ontroering om haar leven zo in die ene minuut blootgelegd te zien. Om zijn plotselinge emotie te verbergen zei Vernon: 'Je zou niet meer dan vijfenvijftig moeten betalen. Plus servicekosten. Ik kan je voor dezelfde prijs wel iets groters bezorgen.'

'Het is oké.'

Nu de lente begonnen was, maakten ze ritjes naar Suffolk en bekeken daar Engelse dingen: vakwerkhuisen zonder vochtwerende laag, rieten daken waardoor je in een hoger verzekerings-tarief belandde. Ze stopten bij een dorpsweide en hij ging op een bankje zitten dat uitkeek op een vijver, maar dat vond zij niet zo leuk dus gingen ze in plaats daarvan de kerk bekijken. Hij hoopte dat ze hem niet zou vragen het verschil tussen anglicanen en katholieken uit te leggen – of de hele geschiedenis er-

achter. Iets met Hendrik de Achtste die weer wilde trouwen. De koninklijke leuter. Bij van alles en nog wat ging het goed beschouwd om seks. Maar gelukkig vroeg ze het niet.

Ze begon hem een arm te geven en wat gemakkelijker te lachen. Hij gaf haar de sleutel van zijn flat; aarzelend begon ze er wat spullen te laten liggen. Op een zondag reikte hij in het donker naar de la van het nachtkastje en merkte dat hij door zijn condooms heen was. Hij vloekte en moest het uitleggen.

‘Is oké.’

‘Nee, Andrea, is verdomme niet oké. Het laatste wat ik wil is dat je zwanger raakt.’

‘Ik denk het niet. Word niet zwanger. Is oké.’

Hij vertrouwde haar. Later, toen ze sliep, vroeg hij zich af wat ze precies had bedoeld. Dat ze geen kinderen kon krijgen? Of dat ze zelf iets gebruikte, om dubbel zeker te zijn? Als dat zo was, wat zou de Maagd Maria daar dan van vinden? Laten we hopen dat ze niet op de periodieke onthouding vertrouwt, dacht hij opeens. Gaat gegarandeerd geregeld mis en houdt de paus tevreden.

De tijd verstreek; ze maakte kennis met Gary en Melanie; die vonden haar aardig. Ze vertelde hun niet wat ze moesten doen; zij vertelden het haar, en zij vond het goed. Ze vroegen haar ook dingen die hij nooit had durven, of willen vragen.

‘Ben je getrouwd, Andrea?’

‘Mogen we tv-kijken zolang als we willen?’

‘Ben je wel getrouwd geweest?’

‘Als ik er drie opeet, word ik dan misselijk?’

‘Waarom ben je niet getrouwd?’

‘Hoe oud ben je?’

‘Voor welke club ben je?’

‘Heb je kinderen?’

‘Ga je met papa trouwen?’

Hij vernam de antwoorden op sommige van die vragen – zoals elke verstandige vrouw vertelde ze niet hoe oud ze was. Op een

nacht, in het donker, toen hij de kinderen terug had gebracht en te aangedaan was voor seks, zoals hij dat bij die gelegenheden altijd was, zei hij: ‘Denk je dat je van me zou kunnen houden?’

‘Ja, ik denk dat ik van je zou willen houden.’

‘Dat is niet hetzelfde.’

‘Wat is het verschil?’

Hij zweeg even. ‘Er is geen verschil. Ik neem genoeg met allebei. Ik neem genoeg met alles wat je te bieden hebt.’

Hij wist niet waarom het begon, het volgende gedeelte. Omdat hij verliefd op haar begon te worden, of omdat hij het niet echt wilde? Of wel wilde, maar bang was? Of was het dat hij, diep vanbinnen, een drang had om alles te verzieken? Dat had zijn vrouw – ex-vrouw – op een ochtend bij het ontbijt een keer tegen hem gezegd. ‘Hoor eens, Vernon, ik haat je niet, echt niet. Ik kan alleen niet met je leven omdat je altijd alles verziekt.’ Haar bewering leek zomaar uit de lucht te komen vallen. Goed, hij snurkte een beetje, en liet zijn kleren altijd slingeren, en keek naar de normale hoeveelheid sport op tv. Maar hij kwam op tijd thuis, hield van zijn kinderen, zat niet achter andere vrouwen aan. In de ogen van sommige mensen was dat hetzelfde als alles verzieken.

‘Mag ik je iets vragen?’

‘Zeker weten.’

‘Nee, “zeker weten” is popi. Wij zeggen gewoon “ja”.’

Ze keek hem aan alsof ze zeggen wilde: Waarom verbeter je me nu?

‘Ja,’ zei ze hem na.

‘Toen ik geen condooms meer had en jij zei dat het oké was, bedoelde je toen dat het toen oké was of altijd oké?’

‘Altijd oké.’

‘Verdorie, weet je wat zo’n pakje met twaalf van die dingen kost?’

Dat was natuurlijk helemaal verkeerd geweest, dat kon hij

zelfs begrijpen. Jezus, misschien had ze wel een akelige abortus gehad, of was ze verkracht of zoiets.

‘Dus je kunt geen kinderen krijgen?’

‘Nee. Wil je me nu niet meer?’

‘In godsnaam, Andrea.’ Hij pakte haar hand. ‘Ik heb al twee kinderen. Het gaat erom of jij het oké vindt.’

Ze sloeg haar ogen neer. ‘Nee, ik vind niet oké. Maakt mij heel ongelukkig.’

‘Nou, we zouden... ik weet niet, naar de dokter kunnen gaan. Naar een specialist.’ Hij kon zich voorstellen dat de specialisten hier beter op de hoogte waren.

‘Nee, geen specialist. GEEN SPECIALIST.’

‘Goed, geen specialisten.’ Hij dacht: adoptie? Maar kan ik er nog een bij hebben, met wat er bij mij uitgaat?

Hij kocht geen condooms meer. Hij begon vragen te stellen, zo tactvol als hij kon. Maar tact was net als flirten: je had het of je had het niet. Nee, dat was niet zo. Het was gewoon makkelijker om tactvol te zijn als het je niet kon schelen of je dingen wist of niet; moeilijker als het je wel kon schelen.

‘Waarom vraag je van alles?’

‘Doe ik dat?’

‘Ja, ik denk het wel.’

‘Sorry.’

Maar het speet hem voornamelijk dat ze het gemerkt had. Ook dat hij niet wilde ophouden. Niet kon ophouden. Toen ze voor het eerst met elkaar naar bed gingen vond hij het leuk dat hij niets van haar wist; het maakte de dingen anders, frisser. Geleidelijk aan had ze dingen van hem gehoord, terwijl hij niets van haar had gehoord. Waarom niet zo doorgaan? Omdat je altijd alles verziekt, fluisterde zijn vrouw, ex-vrouw. Nee, dat bestreed hij. Als je verliefd wordt, wil je dingen weten. Goede, slechte, matige. Niet dat je op zoek bent naar slechte dingen. Dat is gewoon wat verliefd worden inhoudt, zei Vernon bij zichzelf. Of denken over verliefd worden. Maar goed, Andrea

was een aardig iemand, daar was hij van overtuigd. Dus wat was er mis mee om over een aardig iemand achter haar rug om dingen uit te zoeken?

Ze kenden hem allemaal bij The Right Plaice: Mrs. Ridgewell de bedrijfsleidster, Jill de andere serveerster, en de oude Herbert, die de eigenaar van het restaurant was maar alleen langskwam als hij zin had in een gratis hapje. Vernon koos een tijdstip waarop de lunch op gang begon te komen, en liep langs het buffet naar de toiletten. De ruimte – meer een kast eigenlijk – waar het personeel zijn jassen en tassen bewaarde was recht tegenover het herentoilet. Vernon ging naar binnen, vond de tas van Andrea, pakte haar sleutels, en kwam met wapperende handen weer naar buiten alsof hij wilde zeggen: Dat blaasding waar je je handen onder moet houden krijgt ze ook nooit helemaal droog, hè?

Hij knipoogde naar Andrea, wandelde naar de ijzerhandel, klaagde over klanten die maar één stel sleutels hadden, kuierde een poosje rond, haalde het nieuwe stel op, ging weer terug naar The Right Plaice, bedacht alvast een smoesje over het kille weer dat zijn blaas deed opspelen, hoefde het niet te gebruiken, stopte haar sleutels terug en bestelde een cappuccino.

De eerste keer dat hij erheen ging, was het soort druilerige middag waarop niemand op een willekeurige voorbijganger let. Een vent in een regenjas loopt over een betonnen pad naar een voordeur met matglazen ruiten. Binnen maakt hij een andere deur open, gaat op een bed zitten, staat opeens op, strijkt de deuk in het bed glad, draait zich om, ziet dat de magnetron toch eigenlijk geen prutsding is, steekt zijn hand onder het kussen, voelt een van haar nachthemden, kijkt naar de kleren die aan de bagetlijst hangen, voelt aan een jurk die ze nog niet eerder aan heeft gehad, laat zichzelf met opzet niet naar de foto's op het toilettafeltje kijken, loopt weer naar buiten, draait de deur achter zich op slot. Niemand die iets verkeerd heeft gedaan, toch?

De tweede keer bekeek hij de Maagd Maria en het zestal foto's. Hij pakte niets op, ging gewoon op zijn hurken zitten en bekeek de foto's in hun plastic lijstjes. Dat moest mama zijn, dacht hij, naar het strakke permanent en de grote bril kijkend. En daar heb je kleine Andrea, helblond en een tikje aan de mollige kant. En is dat een broer of een vriendje? En dit is op iemands verjaardag, met zoveel gezichten dat je niet kunt zien wie er nu belangrijk is en wie niet. Hij keek nogmaals naar de zes- of zevenjarige Andrea – net iets ouder dan Melanie – en nam het beeld in zijn hoofd mee naar huis.

De derde keer trok hij voorzichtig de bovenste la open; die klemde en Andrea's mama viel om. Er zat voornamelijk ondergoed in, het meeste bekend. Toen ging hij naar de onderste la, want daar werden meestal de geheimen bewaard, en vond alleen truien en een paar sjaals. Maar in de middelste la, onder een paar hemden, lagen drie dingen die hij op het bed legde, in dezelfde volgorde, en zelfs net zo ver uit elkaar als hij ze gevonden had. Rechts lag een medaille, in het midden een foto in een metalen lijstje, links een paspoort. De foto toonde vier meisjes in een zwembad, hun armen om elkaars schouders, een kurken baanlijn scheidde het ene paar van het andere. Ze lachten allemaal naar de camera en hadden rimpels in hun witrubberen badmutsen. Hij haalde Andrea er onmiddellijk uit, tweede van links. De medaille toonde een in het bad duikende zwemster, met enkele regels in het Duits op de achterkant en een datum: 1986. Hoe oud zou ze toen zijn geweest – achttien, twintig? Het paspoort bevestigde het: geboortedatum 1967, dus was ze veertig. Er stond dat ze was geboren in Halle, dus ze was Duitse.

En dat was het. Geen dagboek, geen brieven, geen vibrator. Geen geheimen. Hij was verliefd – nee, hij dacht over verliefd zijn – op een vrouw die ooit een zwemmedaille had gewonnen. Wat was er erg aan om dat te weten? Niet dat ze nog zwom. En nu schoot het hem weer te binnen, ze was helemaal zenuwachtig geworden op het strand toen Gary en Melanie haar hadden

meegetroond naar het water en waren gaan rondspatten. Misschien wilde ze er niet aan herinnerd worden. Of misschien was het heel anders, zwemmen in een wedstrijdbad tegenover even in zee duiken. Als balletdansers die niet het soort dansen willen doen dat iedereen doet.

Die avond deed hij met opzet vrolijk toen ze elkaar ontmoetten, een beetje gek zelfs, maar ze leek het te merken, dus hield hij ermee op. Na een tijdje voelde hij zich weer normaal. Bijna normaal in elk geval. Toen hij pas met meisjes begon uit te gaan, had hij gemerkt dat er momenten waren waarop hij opeens dacht: ik begrijp er helemaal niets van. Bijvoorbeeld met Karen: ze hadden leuk met elkaar opgetrokken, geen enkele druk, plezier gehad, toen ze had gevraagd: ‘En waar leidt dit eigenlijk naartoe?’ Alsof er maar twee mogelijkheden waren: naar het altaar of naar niets. Andere keren, met andere vrouwen, dan zei je iets, gewoon iets normaals, en – oeps – had je opeens een probleem.

Ze lagen in bed, Andrea’s nachthemd opgetrokken om haar middel in de vetrol die hij al helemaal gewend was tegen zijn buik te voelen, en hij was net lekker bezig toen ze haar benen verschoof en hem zowat fijnkneep, als een notenkraker, vond hij.

‘Mmm, grote, sterke zwemmersbenen,’ mompelde hij.

Ze gaf geen antwoord, maar hij wist dat ze het gehoord had. Hij ging door, maar kon aan haar lichaam merken dat haar hoofd er niet bij was. Naderhand lagen ze op hun rug, en zei hij een paar dingen, maar ze ging nergens op in. Nou ja, morgen weer werken, dacht Vernon. Hij ging slapen.

Toen hij de volgende avond bij The Right Plaice langsging om Andrea op te halen, zei Mrs. Ridgewell dat ze zich ziek had gemeld. Hij belde haar mobiel maar ze nam niet op, dus sms’te hij haar. Toen reed hij naar haar huis en belde bij haar aan. Hij wachtte een paar uur, belde weer, ging weer bij haar langs, belde aan, stak toen de sleutel in het slot.